

Arrest

nr. 227 027 van 2 oktober 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 24 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 september 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord op 24.09.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: B(...)

voornaam: M(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis tenvolle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen op 10.10.2018 een pv opgesteld voor winkeldiefstal (pv nr AN.[...]). Gezien het bedrieglijk en winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Op 14.05.2019 werd betrokkene door de RSZ dienst van Antwerpen en de politie van Antwerpen op heterdaad betrap op zwartwerken.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België. Het gegeven dat de broer en 3 zussen van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid haarbroers en zussen. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkenes moeder, aldus betrokkene, woont wel nog in Marokko.

Betrokkene heeft verder geen minderjarige kinderen in België en verklaart een vriend genaamd A(...) A(...) te hebben, maar niet te weten waar hij woont. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze man voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als haar partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en verklaart slechts sedert 7 jaar in België te zijn.

Zij verbleef dus meer dan 34 jaar in Marokko. Haar verblijf in België van slechts 7 jaar kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevelen om het grondgebied te verlaten van die haar betekend werden op 28.12.2017, op 13.05.2019 (herbevestiging van bevel) en op 14.05.2019. Betrokkene werd nochtans meermaals geïnformeerd over de mogelijkheden voor vrijwillige terugkeer. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen op 10.10.2018 een pv opgesteld voor winkeldiefstal. (pv nr AN.12.LB.120277/2018). Gezien het bedrieglijk en winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevelen om het grondgebied te verlaten van die haar betekend werden op 28.12.2017, op 13.05.2019 (herbevestiging van bevel) en op 14.05.2019. Betrokkene werd nochtans meermaals geïnformeerd over de mogelijkheden voor vrijwillige terugkeer. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen op 10.10.2018 een pv opgesteld voor winkeldiefstal. (pv nr AN.12.LB.120277/2018). Gezien het bedrieglijk en winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het gegeven dat broer en zussen van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin

van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid haar broers en zussen. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene en verklaart dat zij in België is omdat en niet wil terugkeren naar Marokko omdat ginds geen werk is en zij er geen familie heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding [...]”.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Aangezien vaststaat dat verzoekster is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, "M.S.S./België en Griekenland", § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, "Silver en cons./Verenigd Koninkrijk", § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van

de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekster voert in haar enige middel de schending aan van artikel 8 en artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 7, alinea 1, 2° en alinea 3; 74/13 en 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij licht haar enige middel toe als volgt:

“De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar het hier bijgevoegde UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018.

Verzoekster verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijningen):

“Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. ...

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

...

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht aangetoond.

De verzoekende partij heeft zodoende een ernstige grief, die onder meer betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.”

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd.

1. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze principes bevestigd.:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidl v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48,

ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a “family life”, the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the “family life” rather than the “private life” aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person’s private or family life, it is the Court’s established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being “in accordance with the law”, as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being “necessary in a democratic society” in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant’s private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

2. Concrete toepassing op het bevel.

Dat de bestreden beslissing inzake het familieleven het volgende stelt:

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België. Het gegeven dat de broer en 3 zussen van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid haar broers en zussen. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkenes moeder, aldus betrokkene» woont wel nog in Marokko. Betrokkene heeft verder geen minderjarige kinderen in België van verklaart een vriend genaamd A. A. te hebben, maar niet te weten waar hij woont. Betrokkene loont hiermee niet aan dat de relatie dat hij heeft met deze man voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als haar partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Dat gedaagde stelt dat het feit er broers en zussen zijn die zich in België hebben gevestigd niet maakt dat verzoekster niet naar Marokko kan terugkeren.

Dat de motivering in essentie negeert dat verzoekster reeds sedert 2017 samenwoont met haar zus en overigens ook schoonbroer (welke niet wordt vermeld in de bestreden beslissing).

Dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat er een correcte en zorgvuldige toets naar art. 8 EVRM en art. 47/13 werd gedaan wanneer men een samenwoning van meer dan twee jaar negeert en zelfs een familielid niet vermeld in de motivering.

Voor zover gedaagde stelt dat verzoekster niet afhankelijk van hen zou zijn is kennelijk onredelijk. De bijlage 20 betekend aan verzoekster stelt dat zij niet afhankelijk zou zijn van haar schoonbroer voor de aankomst in het Rijk maar stelt nergens dat zij thans niet afhankelijk zou zijn van haar schoonbroer. Overigens is het zeer duidelijk dat zij wel degelijk afhankelijk is van deze schoonbroer gezien zij geen bestaansmiddelen kan genereren om de eenvoudige reden dat zij hiervoor geen toelating heeft bekomen.

Dat verzoekster met klem ontkent enig winkeldiefstel te hebben gepleegd. Zij heeft geen hoe haar naam voorkomt in een PV van de politie. Wellicht is dit een onachtzaamheid van gedaagde in de motivering. Dat verzoekster eveneens ontkent te hebben gewerkt in ondergeschikt verband.

Wat er ook van zij, gedaagd gaat er klaarblijkelijk vanuit dat verzoekster niet bij haar zus en schoonbroer woont hetgeen maakt dat er een incorrecte feitenvinding heeft plaatsgevonden en daarmee ook de analyse van art. 74/13 Vreemdelingenwet op verkeerde grond is gesteund.

Dat derhalve bezwaarlijk na worden aangenomen dat de proportionaliteitstoets correct werd uitgevoerd. Er is immers geen rekening gehouden met het gezinsleven dat verzoekster hier heeft uitgebouwd meer bepaald de tijd dat ze hebben samengewoond.

De theoretische mogelijkheid om in Marokko een gezinsleven uit te bouwen opperen en stellen dat het verblijf van verzoekster precair is volstaat niet om de proportionaliteit te verantwoorden.

Dat niet anders geconcludeerd kan worden dat art. 74/13 van de Vreemdelingenwet als art. 8 EVRM geschonden werden.”

Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster de schending aanvoert, werd opgeheven. Bijgevolg kan hiervan de schending niet op ontvankelijke wijze aangevoerd worden.

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting in hoofdzaak over artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stipt verzoekster aan dat de gemachtigde negeert dat ze reeds sinds 2017 samenwoont met haar zus en schoonbroer en dat deze laatste ook niet wordt vermeld in de bestreden beslissing. Verzoekster meent daarom dat er geen correcte of zorgvuldige toets in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gedaan. Volgens verzoekster heeft er dan ook een incorrecte feitenvinding plaatsgevonden waardoor de analyse op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op een verkeerde grond is gesteund en de proportionaliteitstoets niet correct werd uitgevoerd nu geen rekening is gehouden met de periode waarin ze hebben samengewoond. Ook de theoretische mogelijkheid dat verzoekster een gezinsleven in Marokko kan opbouwen en haar verblijf in België precair is, volstaat voor haar niet om de proportionaliteit te verantwoorden.

Verder acht verzoekster het standpunt van de gemachtigde kennelijk onredelijk dat zij niet afhankelijk is van haar broers, zussen en schoonbroer. Ze verwijst hierbij naar de motieven van de bijlage 20 waarin wordt gesteld dat verzoekster niet afhankelijk is van haar schoonbroer voor de aankomst in het Rijk maar nergens wordt gesteld dat zij nu niet afhankelijk is van haar schoonbroer. Ze acht het overduidelijk dat zij wel afhankelijk is van haar schoonbroer gezien ze geen bestaansmiddelen kan genereren om de reden dat ze daarvoor geen toelating heeft.

Daarnaast ontkent verzoekster dat ze een winkeldiefstal zou gepleegd hebben en begrijpt ze niet hoe haar naam voorkomt in een PV van de politie. Verzoekster ontkent eveneens te hebben gewerkt in ondergeschikt verband. Verzoekster besluit tot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, van artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat zij niet concreet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze regelgeving schendt, dermate dat die schendingen prima facie niet op ontvankelijke wijze zijn aangevoerd.

Uit het betoog van verzoekster zou prima facie wel nog kunnen afgeleid worden dat verzoekster de motieven niet afdoende acht in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aangezien dit artikel voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verder lijkt ook te kunnen aangenomen worden dat aangezien verzoekster de motieven kennelijk onredelijk acht en gewag maakt van een incorrecte feitenvinding, zij hiermee ook doelt op de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM sluit de Raad zich aan bij de theoretische uiteenzetting van verzoekster.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde als volgt heeft gemotiveerd aangaande het gezins- en privéleven van verzoekster:

“In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

[...]

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België. Het gegeven dat de broer en 3 zussen van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid haarbroers en zussen. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene's moeder, aldus betrokkene, woont wel nog in Marokko.

Betrokkene heeft verder geen minderjarige kinderen in België en verklaart een vriend genaamd A(...) A(...) te hebben, maar niet te weten waar hij woont. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze man voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als haar partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en verklaart slechts sedert 7 jaar in België te zijn. Zij verbleef dus meer dan 34 jaar in Marokko. Haar verblijf in België van slechts 7 jaar kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst.”

Zoals verzoekster zelf citeert uit een arrest van de Raad veronderstelt het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, eerst het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Daarnaast werpt verweerder terecht op dat volgens de rechtspraak van het EHRM tussen ouders en minderjarige kinderen een beschermingswaardig gezinsleven wordt verondersteld en dat dit anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties, zoals in casu tussen zussen of tussen verzoekster en haar schoonbroer. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK).

In casu wordt door de gemachtigde geen beschermingswaardig gezinsleven aangenomen tussen verzoekster en haar familieleden in België aangezien de gemachtigde stelt dat verzoekster geen deel

uitmaakt van het kerngezin van haar broer en drie zussen en dat zij niet aantoonbaar afhankelijk te zijn van die familieleden. De gemachtigde wijst erop dat verzoekster een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het herkomstland of origine zonder de nabijheid van haar broers en zussen en dat nergens in het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Daarnaast stipt de gemachtigde ook aan dat verzoekster nog een moeder heeft die in Marokko woont. Dit blijkt eveneens uit een gehoorverslag dat van verzoekster is afgenomen en zich in het administratief dossier bevindt. Bijgevolg is het betoog van de raadsman ter zitting dat verzoekster geen familie zou hebben in Marokko hiermee tegengesteld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat inderdaad geen uitdrukkelijke melding is gemaakt van de schoonbroer, doch de gemachtigde stelt wel dat verzoekster een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in haar herkomstland zonder de nabijheid van haar "broers" en zussen. Nu verzoekster verklaard heeft in haar gehoorverslag verder maar 1 broer te hebben, kan prima facie verondersteld worden dat onder "broers" ook de schoonbroer kan begrepen worden.

Waar verzoekster stelt dat in de laatste bijlage 20, haar ter kennis gebracht op 19 september 2019, wel werd geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar schoonbroer maar dat die beslissing zich niet uitsprak over de actuele afhankelijkheid van die schoonbroer, kan de Raad prima facie niet volgen. De Raad leest immers in die beslissing: *"het gegeven dat betrokkene sedert juni 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015)."*

Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat prima facie niet is aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze de actuele afhankelijkheid van verzoekster heeft beoordeeld. In de thans bestreden beslissing motiveert de gemachtigde prima facie op redelijke wijze dat verzoekster, als 40-jarige vrouw, een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het herkomstland of origine zonder de nabijheid van haar broers en zussen en dat nergens in het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien heeft verzoekster verklaard nog een moeder te hebben in Marokko. Waar verzoekster aanstipt dat zij in België niet de toelating heeft om te werken, dus geen inkomsten genereert en bijgevolg financieel afhankelijk is van haar schoonbroer, meent de Raad dat dit geen afbreuk doet aan het motief dat verzoekster een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder haar familie. Verzoekster zal daar immers prima facie niet geconfronteerd worden met verblijfsrechtelijke problemen waardoor zij niet de toelating heeft bestaansmiddelen te genereren. Ter zitting gevraagd of de pure financiële band niet kan verder gezet worden indien verzoekster zich in het herkomstland bevindt, antwoordt haar raadsman dat dit moeilijker zal zijn voor de schoonbroer aangezien het voor de hand ligt dat het goedkoper is iemand te onderhouden onder eigen dak. De Raad is van oordeel dat, ook al kan aangenomen worden dat iemand onder eigen dak onderhouden financiële voordelen biedt, prima facie financiële steun op afstand kan verder gezet worden, dat de levensduurte in Marokko prima facie lager zal liggen dan in België en dat zoals gezegd kan aangenomen worden dat verzoekster in het herkomstland geen verblijfsrechtelijke obstakels zal hebben voor toegang tot de arbeidsmarkt. Daarnaast heeft de gemachtigde ook nog gemotiveerd dat verzoekster werd geïnformeerd over de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer, hetgeen zij niet betwist. Ter zitting stipt de raadsman nog aan dat verzoekster analfabeet is, met verwijzing naar een administratief verslag vreemdelingencontrole van 12 mei 2019. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster naar aanleiding van een vreemdelingencontrole op de tram heeft verklaard analfabeet te zijn. Toch neemt de Raad prima facie niet aan dat dit verzoekster in Marokko zou verhinderen om te kunnen werken, aangezien dit voor bepaalde arbeid niet is vereist. Er blijkt immers uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 14 mei 2019 dat verzoekster op heterdaad werd betrapt op poetsen in het zwart, ook al ontkent verzoekster dit in het verzoekschrift. De raadsman van verzoekster stelt ter zitting dat dit administratief verslag niet volstaat om aan te nemen dat er een schending is van de sociale wetgeving. Het is evenwel vaste rechtspraak van de Raad dat een veroordeling voor een overtreding van de sociale wetgeving niet vereist is opdat de gemachtigde mag voortgaan op vaststellingen die door de politie op heterdaad worden gedaan en die terdege worden neergeschreven in een administratief verslag om te beoordelen of iemand kan geacht worden door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Er blijkt prima facie ook niet dat verzoekster kan aantonen wel in het bezit te zijn of geweest te

zijn op dat ogenblik van de vereiste machtiging om te poetsen in ondergeschikt verband. Een schending van artikel 7, alinea 1, 8° van de Vreemdelingenwet blijkt prima facie niet.

Bijkomend volgt de Raad verzoekster prima facie niet dat haar afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van haar familieleden in België op kennelijk onredelijke wijze is beoordeeld. De Raad volgt de gemachtigde en verweerder in de nota dat geen bijkomende banden van afhankelijkheid zijn aangetoond die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen zodat geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Indien geen beschermingswaardig gezinsleven kan worden aangenomen, moet de gemachtigde in principe ook niet overgaan tot een proportionaliteitstoets in de zin van artikel 8, lid 2 van het EVRM, noch overgaan tot een fair balance-onderzoek in het licht van een eventuele positieve verplichting voor een eerste toelating, zoals in casu. Zelfs dan nog kan aangenomen worden dat de motieven die de gemachtigde heeft aangewend om de afhankelijkheid van verzoekster van haar in België verblijvende familie te beoordelen, in casu ook in het licht van een fair balance-toets kunnen aangenomen worden. De Raad herhaalt dat verzoekster prima facie niet op overtuigende wijze iets inbrengt tegen het feit dat zij als volwassen persoon kan verwacht worden een leven op te bouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van haar familie, althans dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet in staat toe zou zijn. Het weze herhaald dat verzoekster verklaarde ook nog een moeder in Marokko te hebben.

Waar verzoekster nog aanstipt dat niet in rekening is gebracht dat zij sedert 2017 reeds onder een dak woont met haar meerderjarige zus en schoonbroer, waardoor er geen correcte en zorgvuldige toets is gebeurd in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volgt de Raad prima facie niet. Ook al stelt de Raad prima facie vast dat niet door verweerder wordt betwist dat verzoekster op hetzelfde adres woont als haar zus en haar schoonbroer, hecht de Raad weinig waarde aan dit gegeven in het licht van een 8 EVRM - onderzoek. Het is vaste rechtspraak dat het onder een dak wonen op zich geen doorslaggevend element uitmaakt, noch in de bevestigende noch in de ontkennde zin, om een beschermingswaardige gezinsrelatie aan te tonen in het licht van artikel 8 van het EVRM, des te meer nu het gaat om meerderjarigen. Bovendien blijkt dat de gemachtigde die motieven aangaande het gedomicilieerd zijn op hetzelfde adres reeds heeft weergegeven in de bijlage 20 die verzoekster recent werd ter kennis gebracht op 19 september 2019, zoals supra geciteerd.

De Raad volgt prima facie niet dat er een incorrecte feitenvinding heeft plaatsgevonden, noch dat een onzorgvuldig onderzoek naar artikel 8 van het EVRM voorligt. Het feit dat niet opnieuw in het thans bestreden bevel uitdrukkelijk is verwezen naar het lang onder een dak wonen van verzoekster en haar zus en schoonbroer, houdt in geen geval in dat de analyse in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op verkeerde grond zou gesteund zijn.

Er blijkt dat op redelijke wijze is rekening gehouden met dit gezinsleven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad acht de motieven afdoende en evenredig in het licht van het gewicht van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster nog opwerpt dat zij met klem ontkent enige winkeldiefstal te hebben gepleegd en ze niet weet hoe haar naam voorkomt in het PV van de politie, stelt de Raad vast dat uit het administratief verslag van 9 oktober 2018 in detail blijkt dat door een winkeldetective een dame werd betrapt op winkeldiefstal in de Hema waarbij een jas, nagelvijlen en flexibele krulspelden werden onttreemd door een dame die, na fouillering voor de vrijheidsbeneming, in het bezit bleek te zijn van een bankkaart op naam van verzoekster. Hieruit blijkt dus prima facie op welke wijze de naam van verzoekster in het verslag van de politie van 9 oktober 2018 is terecht gekomen. Bijgevolg neemt de Raad prima facie geen schending aan van artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande volgt dat ook geen schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht prima facie kan worden aangenomen.

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES